

Nr 507.

Av herr Nilsson i Svalöv, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 79, med förslag till förordning om konjunkturskatt för år 1952 m. m.

I proposition nr 79 till innevarande års riksdag framlägges förslag till förordning om konjunkturskatt för år 1952 m. m. Då en sådan skatt enligt min uppfattning icke är ett lämpligt medel i kampen mot inflationen och icke heller står i överensstämmelse med principen om jämlikhet och rättvisa i beskattningen och då den vidare, på grund av sin retroaktiva karaktär, står i strid med i vårt land gällande rättsprinciper, anser jag, att riksdagen bör avslå propositionen. För den händelse propositionen emellertid icke skulle avslås, vill jag anföra följande.

Såvitt gäller inkomst av skogsbruk fastställes den taxerade merinkomsten efter viss procentsats å uppbyren köpeskilling eller gjort uttag i egen rörelse. Rätt till motbevisning från den skattskyldiges sida föreligger så till vida att, om skattskyldig kan visa att hans prisstegevinst utöver omkostnadsökning varit lägre än som framkommer vid tillämpning av de fastställda procentsatserna, detta lägre belopp skall utgöra taxerad merinkomst. Slutligen förefinnes den spärren att, om skattskyldig kan visa att hans nettointäkt av skogsbruk är lägre än vad som framkommer vid tillämpning av huvudregeln eller förenämnda alternativ, nettointäkten skall utgöra taxerad merinkomst.

Såsom av dessa bestämmelser framgår finnes ingen spärr med hänsyn till resultatet av förvärvskällan jordbruksfastighet såsom helhet. Följden därav kan bli att avsevärd taxerad merinkomst av skogsbruk uppstår, ehuru ifrågavarande förvärvskälla i sin helhet uppvisar underskott. Ett dylikt förhållande är icke heller något ovanligt beträffande år 1951 på grund av under detta år inträffad inkomstminskning genom svartrost, mul- och klövsjuka o. d. Enahanda förhållande kan uppkomma för jordbrukare, som under år 1951 inköpt en jordbruksfastighet och betalt viss del av köpeskillingen med likvider från skogsuttag från fastigheten. Det första verksamhetsåret är ju icke sällan förlustbringande i vad det gäller växtodlingen och husdjursskötseln.

Resultatet kan också bli att den skattskyldige — om underskott å jordbruksfastigheten sålunda föreligger och andra förvärvskällor saknas — icke ens äger möjlighet att reducera konjunkturskattens grundbelopp enligt 8 §. Detta kan uppenbarligen leda till att två skattskyldiga, som ha lika stor taxerad merinkomst av skogsbruk, få högst olika belopp att erlagga i konjunkturskatt. Den som har lägsta nettointäkten av jordbruks-

fastighet eller till och med underskott får den högre konjunkturskatten. Med hänsyn härtill synes en spärr böra införas, innebärande att taxerad merinkomst av skogsbruk icke må sättas högre än nettointäkten av jordbruksfastigheten. Man behöver icke befara att höga avdragsposter på jordbruksbilagan tillkommit för att minska eller undgå konjunkturskatten, då ju denna äger retroaktiv verkan och dessa kostnader bestritts vid en tidpunkt, då måhända skatten ej ens var påtänkt.

I propositionen har också framlagts förslag till förordning med tillfälliga föreskrifter om begränsning av skatt i vissa fall. Enligt detta förslag skall konjunkturskatt, vid beräkning av det belopp som må restitueras eller avkortas enligt den s. k. 80-procentsregeln, icke ingå bland de påförda skatter som anses bestämma den skattskyldiges sammanlagda skatt. Där emot skall hänsyn tagas till konjunkturskatten så till vida att den inkomst, i förhållande till vilken skattetrycket mätes, skall få minskas med påförd konjunkturskatt. Liksom tidigare skall avkortningen eller restitutionen icke få överstiga den statliga inkomstskatten.

Enligt min mening innebär konjunkturskatten en skärpning av samma natur som om den statliga inkomstskatten hade höjts. På grund därav synes det mig som om konjunkturskatten borde få ingå bland de skatter som konstituera ett högre skattetryck än 80 procent och som om restitutionen eller avkortningen även borde få inkräkta på konjunkturskatten.

Under återopande av vad jag sålunda anfört hemställer jag,

att riksdagen vid behandlingen av proposition nr 79 till årets riksdag måtte, därest nämnda proposition icke avslås, för sin del

1) besluta att tredje stycket av 6 § förordningen om konjunkturskatt för år 1952 skall erhålla följande lydelse:

Därest den skattskyldiges nettointäkt av jordbruksfastighet, varom här är fråga, varit mindre än det belopp, som erhålles vid tillämpning av bestämmelserna i första eller andra stycket här ovan, må den taxerade merinkomsten icke bestämmas till högre belopp än det, vartill nettointäkten uppgått.

2) antaga följande

FÖRSLAG

till

förordning med tillfälliga föreskrifter om begränsning av skatt i vissa fall.

Härigenom förordnas som följer.

Avkortning av påförd skatt och restitution av erlagd skatt enligt förordningen den 26 juli 1947 (nr 587) med provisoriska bestämmelser om begränsning av skatt i vissa

fall skola — oavsett vad i 2 § 1 mom. första stycket nämnda förordning stadgas — såvitt angår den skattskyldige på grund av taxering år 1952 eller 1953 påförd statlig inkomstskatt och förmögenhetsskatt samt allmän kommunalskatt, landstingsmedel och tingshusmedel ävensom konjunkturskatt avse det belopp, varmed nämnda skatter sammanlagt överstiga 80 procent av den för honom samma år enligt förordningen om statlig inkomstskatt taxerade inkomsten ökad med det belopp, varmed avdrag för allmänna skatter jämlikt 4 § sistnämnda förordning må hava vid taxeringen medgivits, dock att avkortningen och restitutionen sammanlagt icke må överstiga det sammanlagda beloppet av statlig inkomstskatt och konjunkturskatt.

Denna förordning träder i kraft dagen efter den, då förordningen enligt därå meddelad uppgift utkommit från trycket i Svensk författningssamling.

Stockholm den 18 mars 1952.

Eric Nilsson
i Svalöv.
